

Taller de Dominica Sánchez
Barcelona

PAISATGES ÍNTIMS I ESPIRITUALS

La primera vegada que Dominica Sánchez em mostrà la seva pintura em va colpir la potència expressiva del seu llenguatge, que havia arribat a un punt d'elaboració personal considerable. A poc a poc hi vaig anar descobrint, amb fascinació, un llarg procés marcat per la recerca del seu propi jo i de la memòria, d'una austeritat, d'una autenticitat extremades. Condicions ambdues que em va semblar detectar així mateix en la reconversió recent del seu entorn de treball, el nou taller de l'Eixample, un espai en ruïna, recuperat amb senzillesa i de manera igualment austera i autèntica.

Contemplar una pintura demana temps, perquè no és quelcom que es pugui abastar d'una ullada. A mesura que la vaig anar fent meua, aquella pintura em va fer pensar, a causa del ritme extraordinari i l'harmonia cromàtica, en una composició musical. Vaig comparar-la primer amb l'austeritat del cant gregorià però immediatament hi vaig veure l'afany de noves sonoritats que caracteritza la música catalana recent. No pas la música espectacular i provocadora de Carles Santos, sinó més aviat els efectes sonors íntims, continguts però innovadors que aconsegueixen músics com Mestres Quadreny o Joan Guinjoan.

D'on surten aquestes formes naturals que la pintora organitza amb un tan perfecte equilibri i musicalitat? Potser no totalment de la seva imaginació, perquè hi trobo al·lusions al món natural. Als meus ulls són un seguit de *paisatges interiors*, essent el *paisatge interior* l'únic gènere que ha aportat a la pintura el darrer segle; una pintura que descriu les emocions, les sensacions, l'estat d'ànim del pintor sense recórrer a la realitat i que, lluny de reproduir allò que veuen els ulls, es basa exclusivament en elements pròpiament pictòrics, com la forma i la línia, l'estructura o el color. Segons això, les pintures de Dominica Sánchez són en realitat paisatges interiors, una pintura de clima, de sentiments, d'estats emocionals.

Hi ha, efectivament, un punt molt marcat d'introspecció i fins i tot de misticisme en el seu treball però també, i això la fa extraordinàriament personal, una evocació de la naturalesa. Es tracta, a més, d'una pintura oberta a diferents lectures i interpretacions, que pot plantejar, com fa darrerament, un diàleg entre geometria i organicitat, aconseguint centrar el joc lliure i espontani de la corba en una figura geomètrica, en un quadrat.

Una pintura íntima i secreta, espiritual en el sentit que Vassily Kandinsky va donar per sempre més al terme en un text d'antologia. No són gaires aquells que, de Kandinsky ençà, han anat configurant

tota una saga de pintors que ascendint per una veritable escala de perfecció s'han expressat amb una pintura mística, profunda, més enllà de les coses terrenals.

Si bé no és una tendència de moda, l'espiritualitat ha marcat els artistes més significatius de la pintura catalana d'avui, d'Antoni Tàpies a Joan Miró. Cal incloure en aquesta tendència espiritual, d'ara en endavant i de ple dret, la pintura de Dominica Sánchez, avui en ple domini dels mitjans expressius perquè assoleix una pintura de gran exigència formal, plena de rigor, de tècnica excel·lent i a la vegada sadolla d'emoció i de poesia.

Maria Lluïsa Borràs